

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 266/09-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti G., a. s., Česká republika, zastúpenej advokátom JUDr. M. K., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 1 U 15/2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti G., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. februára 2009 doručená sťažnosť spoločnosti G., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie

záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 U 15/2004.

Sťažovateľka uviedla, že namietanou nečinnosťou okresného súdu vo veci sp. zn. 1 U 15/2004, v ktorej sa v postavení navrhovateľa domáhala v konaní o úschovách vydania veci, bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z obsahu sťažnosti a príloh vyplýva, že sťažovateľka okresný súd svojou sťažnosťou na prietahy v konaní z 10. septembra 2008 urgovala, aby odstránil prietahy, ktorých sa v uvedenom konaní dopustil, a aby vo veci meritórne rozhodol. V odpovedi zo 7. októbra 2008 vyhodnotil predseda okresného súdu túto sťažnosť na prietahy v konaní ako dôvodnú s tým, že sa sťažovateľke ospravedlnil.

Podstata námietok sťažovateľky spočívala v jej názore, že nekonaním okresného súdu vo veci v napadnutom konaní došlo k prietahom takej intenzity, závažnosti a rozsahu, že ich nemožno kvalifikovať inak ako zbytočné prietahy, v dôsledku čoho došlo postupom zo strany okresného súdu k porušeniu základného práva sťažovateľky upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože sa domnieva, že konanie vedené pod sp. zn. 1 U 15/2004 na okresnom súde prebiehalo neprimerane dlho, t. j. už 4 roky, a vec dosiaľ nie je právoplatne skončená.

Sťažovateľka sa na základe uvedeného domáhala, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti vydal nález, v ktorom vysloví, že jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 1 U 15/2004 porušené bolo, okresnému súdu prikáže konať bez zbytočných prietáhov, sťažovateľke prizná primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 300 € a okresnému súdu prikáže uhradiť trovy právneho zastúpenia právnenému zástupcovi sťažovateľa vo výške 292,38 €.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd sa osobitne zameril na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľky, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy podľa ustálenej praxe odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

Podstatou sťažnosti a predmetom konania pred ústavným súdom je nárok sťažovateľky na ochranu pred postupom okresného súdu, ktorým boli podľa jej názoru spôsobené zbytočné prietahy a bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a jej prílohami dospel k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Právny názor ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti vychádza z doterajšieho priebehu konania pred okresným súdom, ktoré síce začalo 14. februára 2005, ale bolo do 3. decembra 2007 závislé na inom konaní (o určenie vlastníckeho práva), aj keď toto nebolo prerušené formálnym uznesením, a bolo skončené 2. februára 2009, keď okresný súd vo veci rozhodol (toto rozhodnutie zatiaľ nie je právoplatné, lebo bolo podané odvolanie zo strany sťažovateľky, čiže trvalo len približne dva roky, čo je celkom primeraná doba konania pred súdom jednej inštancie).

Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Ústavný súd v súvislosti s hodnotením efektívnosti postupu okresného súdu, najmä po podanej sťažnosti sťažovateľky a v súlade so svojou predchádzajúcou judikatúrou, podľa ktorej „... nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (napr. II. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05), dospel k záveru, že aj v danej veci ide o takýto prípad.

Vzhľadom na uvedené možno teda konštatovať, že ústavný súd nepovažoval ani doterajší postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 U 15/2004 za taký, ktorý by signalizoval možnosť kvalifikovať ho po prijatí sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie ako porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na to a na skutočnosť, že okresný súd vo veci už rozhodol, ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi uvedenými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2009